

[Bilgrav-Nielsen]

ge udgiftspolitik, som er lagt, og som sigter imod nul realvækst i 1983-84, og at man inden for denne begrænsede ramme for de offentlige udgifter tilstræber en omprioritering, således at vi satser stærkere på ved offentlige investeringer at fremkalde en samfundsøkonomisk fordelagtig udvikling. Endelig gøres det ved, at vi om nødvendigt – og vi mener, at det bliver nødvendigt – anvender det indkomstpoltiske redskab.

Hvad mener så regeringen om dette? For spørgsmålet er jo, om der er sammenfald i synspunkter på dette område. Der vil jeg gerne fremdrage et dokument, der af flere årsager er interessant; det er særlig interessant, fordi det er et dokument, som er fremkaldt af et ønske fra SF til finansudvalget, altså det papir, som SF nu har brugt som alibi for at stemme for finanslovsforslaget. Uanset at finanslovsforslaget jo udtrykker og samler sammen det majforlig, der blev indgået sidste år, har SF altså ment også at måtte have dette papir. Det er en skrivelse af 19. februar 1982 fra finansministeriet, som konkretiserer, hvordan man skønner at handlingsprogrammet skal udmøntes. I dette dokument er der på side 12 en formulering, som jeg gerne vil citere, fordi jeg tror, at det heraf vil fremgå, hvor man skal søge støtte til den økonomiske politik. Og jeg siger på forhånd, at det citat, jeg nu bringer, er vi ét hundrede procent enige i:

»En holdbar fremgang i beskæftigelsen forudsætter, at der sker en samtidig reduktion af underskuddet på betalingsbalance og statsfinanser. Det er derfor nødvendigt, at den udvidelse af beskæftigelsen, der følger af højere offentlige investeringer, mere almennyttigt byggeri og forskellige uddannelses- og beskæftigelsesinitiativer, ledsages af foranstaltninger, der holder igen på det private og offentlige forbrug og sikrer den forudsatte udbygning af erhvervenes konkurrencestilling. Kun herved kan der sikres den nødvendige helhed i den økonomiske politik.«

Jeg mener, det er vigtigt for denne debat og for det arbejde, der skal gøres efter finanslovens vedtagelse, at slå dette fast. Og så skal jeg helt overlade til SF og SFs egentlige besluttende myndighed, hovedbestyrelsen, at tage stilling til, om man havde forudset disse linjer, da man sagde, at nu kunne man stemme for finanslovsforslaget. Men det radikale venstre er enig i den målsætning, og vi vil

gøre, hvad vi kan for at fastholde regeringen på den målsætning.

Så skal der gøres et par bemærkninger om den devalueringssituation, vi har været og er inde i.

Man mødte op i Bruxelles med ønske om en 7 pct.s devaluering. Regeringen har altså skønnet, at det var nødvendigt for den samfundsøkonomiske udvikling, at man fik en virkning svarende til, hvad man får ud af en 7 pct.s devaluering. Man fik 3 pct. Vi vil ikke bebrejde regeringen, at den forsøgte at være med i den belgiske devaluering, men vi må bebrejde regeringen, at den ikke havde forudset og forberedt sig på et afslag. Man burde have forberedt sig på, at man ikke kunne få de 7 pct., men noget mindre, og derfor burde man have forberedt en lovgivning, som skulle dække ind, hvad man ikke opnåede af sit devalueringønske.

Det, man nu risikerer, er, at der bliver spekuleret i, at der senere kommer indgreb. Behovet for en opstramning er stadig til stede, og jeg har set, at finansministeren i et interview i Socialistisk Dagblad den 23. februar 1982 erkender, at der kan blive behov for at forstærke andre elementer i den økonomiske politik efter fiaskoen i Bruxelles. Finansministeren nævner her 3 punkter, som vi er meget enige med socialdemokratiet i. Det er erhvervsfremme, det er skattelettelser, og det er K-lån. Vi mener derudover, som jeg sagde før, at det indkomstpoltiske instrument helt klart presser sig på som en af de ting, vi må bringe i anvendelse.

Til slut vil jeg gerne sige til regeringen, at vi har nok i det radikale venstre nu og da siden valget følt, at man har villet fremstille tingene sådan, at der var en vanskelighed for regeringen, bestående i, at SF og det radikale venstre ikke kunne enes. Jeg håber, jeg med dette indlæg her i dag har dokumenteret, at der ikke består noget nævneværdigt modsætningsforhold mellem socialdemokratiet og det radikale venstre, når vi formulerer, hvad der er behov for, og når vi formulerer, hvad det er for midler, der skal anvendes. Jeg går ud fra, at det ikke mindst efter den ordveksling, der fandt sted i går mellem hr. Camre og fru Ingerlise Koefoed, står lysende klart, at problemet består i at få SF til at erkende, hvad der er behov for i den økonomiske politik. Derfor synes jeg, at regeringen skal lade SFs ønske om en separat studiekreds om den